VĂN Y NGUYÊN

ORIGINE

VAN GUILLEMIN

Sống
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Mục lục

lời mở đầu 7

chương 1
những điều mềm mại không biến mất

im lặng là nơi cô ấy sinh ra 13

cảm xúc giữ trong cơ thể
không phải lời nói 17

mùi gia đình 22

vì sao tôi vẽ 28

những điều tôi không nói 34

chương 2
nơi ánh đèn không chạm tới

cuộc sống mới 42

giữa những khoảng cách 50

bức tường gạch đỏ và chú chó trắng 58

học cách im lặng 64

mùa đông năm ấy 73

chương 3
những căn phòng tối

những căn phòng
tôi không muốn bước vào 80

kẻ mạo danh 85
người ở giữa 94
đêm dài nhất 105
cơ thể nhớ mọi điều 112

chương 4
ánh sáng dịu dàng

bữa sáng và một đêm khác 120
sơn mài 124
tòa án trong đầu 131
ánh sáng dịu dàng 139

chương 5
những điều tôi mang theo

những thứ tôi đã bỏ lại 148
những cuộc đời song song 152
căn phòng trắng 159
gửi em, những điều chưa cần chọn 167
trang cuối chưa viết 171

lời kết & cảm ơn 175

“Tôi đã rời đi để tìm thấy chính mình.”

“Je suis partie pour me trouver.”

Van Guillemin

Hơi thở cội nguồn

2025 · Sơn dầu, sơn acrylic và than chì
trên toan lanh · 115 x 170 cm

chương 1

những điều mềm mại không biến mất

Xưởng còn mùi căn phòng đóng kín. Tôi đặt tay lên mặt toan, cảm những sợi vải căng và chùng. Ngoài kia, một ô sáng bật lên bức tường xám. Vệt sáng ấy như mở then cũ, im lặng trong phòng nới rộng ra, và sân nhà năm nào hiện ra ngay dưới chân.

im lặng là
nơi cô ấy sinh ra

Ngoài sân có cây nhãn già. Ngày nào tôi cũng trèo lên chạc cây chỉ cao chừng hai mét ấy. Từ đó nhìn xuống, mọi thứ đều khác.

Bố, người to nhất nhà, bỗng nhỏ lại. Lưng bố cong trên đống đá, hai tay xếp từng viên cho lò vôi. Ở góc sân, mẹ và chị cả đóng gạch. Chị hai ngồi băm rau cho lợn. Chị ba lúi húi trong bếp, thỉnh thoảng lại chạy ra gọi tôi xuống ăn cơm.

Ai cũng đang làm một việc gì đó. Ai cũng trông nhỏ hơn tôi vẫn nghĩ.

Còn tôi ngồi trên cây, chân vắt qua cành, lưng tựa vào lớp vỏ nhãn xù xì. Gió mùa hè lướt qua

da, mang theo mùi khói, mùi đất ẩm và mùi cơm mới. Có lúc tôi muốn tụt xuống, đi theo mẹ, phụ một tay. Nhưng tôi không biết mình có thể làm gì. Mọi người thường bảo tôi tránh ra, kẻo vướng chân.

Thế là tôi ngồi lại.

Trên cây, tôi dạy học cho lá. Tôi cầm một que nhỏ, chỉ vào từng chiếc lá, gọi tên chúng, ra bài, nghiêm giọng khi có đứa không chú ý. Ở dưới đất, tôi là cô út nhỏ nhất, nói gì cũng không ai nghe. Nhưng ở trên này, tôi là cô giáo. Gió thổi qua, lá rung lên. Tôi nghĩ chúng đang giơ tay.

Có những buổi trưa, tôi chẳng dạy gì cả.

Có lần, bố dừng tay trước đống đá chưa xếp xong. Bố đứng im một lúc, rồi thở ra. Từ trên cây, tôi nghe thấy hơi thở ấy; nó nặng hơn cả gió mùa hè.

Khi đó, tôi chưa hiểu vì sao người lớn có những lúc như vậy. Tôi chỉ biết những khi bố đứng im, cả cái sân rộng ra. Tiếng quạt từ trong nhà vọng ra rõ hơn. Tiếng dao của chị hai chạm vào thớt cũng rõ hơn. Ngay cả lá nhãn trên đầu tôi cũng bỗng rung rất khẽ.

Tôi ngồi trên cây cho đến khi không còn biết mấy giờ. Buổi trưa là khi bóng tôi nằm gọn dưới chân. Đến chiều, ánh sáng chuyển sang màu vàng đặc, bóng cây, bóng người, bóng căn nhà cùng dài ra trên sân.

Thời gian chỉ trở lại khi chị ba gọi tôi xuống ăn cơm.

Đến giờ, tôi vẫn không hiểu vì sao chạc cây ấy mỏng như vậy mà bao nhiêu năm tôi chưa từng ngã.

Nhịp đập đầu tiên

2025 · Sơn dầu, sơn acrylic và than chì
trên toan lanh · 80 x 80 cm